

"মৰমৰ সন্তানসকল - দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ সকলো দুখ দুৰ হৈ যাব, অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব"

প্ৰশ্ন: পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ ডিৰেকচন (নিৰ্দেশ) কিয় দিছে?

উত্তৰ: 1) কিয়নো স্মৰণৰ দ্বাৰাহে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা আঁতৰিব, 2) স্মৰণৰ দ্বাৰাহে আত্মা সত্ৰোপধান হ'ব, 3) এতিয়াৰ পৰা স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস হ'লেহে অন্তিম সময়ত এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব পাৰিবা। অন্তিমৰ কাৰণেই গায়ন আছে - অন্তিম কালত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে..... 4) পিতাক স্মৰণ কৰিলে 21 জন্মৰ সুখ সন্মুখত আহি যায়। পিতাৰ নিচিনা মিঠা বস্তু জগতত অন্য একো নাই, সেয়েহে পিতাৰ ডিৰেকচন (নিৰ্দেশ) হৈছে - সন্তানসকল, চলোঁতে-ফুৰোঁতে কেৱল মোক স্মৰণ কৰা।

ওঁম শান্তি। কাৰ স্মৃতিত বহি আছা? এয়া হৈছে অতিকৈ স্নেহৰ সম্বন্ধ এজন সৈতে, যিজন সকলোকে দুখৰ পৰা মুক্তি দিওঁতা হয়। পিতাই সন্তানসকললৈ চালে সকলো পাপ খণ্ডন হৈ যায়। আত্মা সত্ৰোপধানৰ ফালে গৈ আছে। দুখতো বহুত নহয় জানো। গোৱাও হয় - দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা। এতিয়া পিতাই তোমালোকক সঁচাকৈ সকলো দুখৰ পৰা মুক্তি দিবলৈ আহিছে। স্বৰ্গত দুখৰ নাম-চিহ্ন নাথাকে। এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰাতো অতি জৰুৰী। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি মৰম নাথাকে জানো, এয়াতো তোমালোকে জানা যে পিতাৰ কোনসকল সন্তানৰ প্ৰতি মৰম আছে। সন্তানসকলক বুজাইছে, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, দেহ বুলি নাভাবিবা। যি ভাল বুলি হয় তেওঁ চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰে, এয়াও (পিতাৰ স্মৃতিত থাকিবলৈ) কিয় কোৱা হয়? কিয়নো তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ কলহ ভৰি আছে। গতিকে এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰেহে তোমালোক পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হৈ যাবাওঁ। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এয়া হৈছে পুৰণা শৰীৰ। দুখ আত্মাইহে পায়। শৰীৰত আঘাত লাগিলে আত্মাই দুখৰ অনুভৱ কৰে। আত্মাই কয় - মই ৰোগী, দুখী। এয়া হৈছে দুখৰ জগত। য'লৈকে নোযোৱা দুখেই দুখ। সুখধামততো দুখ হ'ব নোৱাৰে। যদি দুখৰ নাম লোৱা তেনেহ'লে তোমালোক দুখধামত আছা। সুখধামততো অলপো দুখ নাই। বাকী সময়ো অলপ আছে, এই সময়চোৱাতেই পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। যিমানে স্মৰণ কৰি থাকিবা সিমানে সত্ৰোপধান হৈ যাবা। পুৰুষাৰ্থ কৰি নিজৰ অৱস্থা এনেকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে যাতে অন্তিমত তোমালোকৰ এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য একো স্মৃতিলৈ নাহে। এটি গীতো আছে - অন্তিমত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে..... এয়া অন্তিমৰ সময় নহয় জানো। পুৰণি সৃষ্টি দুখধামৰ অন্তৰ সময়। তোমালোকে এতিয়া সুখধামলৈ যোৱাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোক শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈছা। এয়াতো স্মৃতিত থকা উচিত। শূদ্ৰ হৈছে দুখ, আমি দুখৰ পৰা ওলাই এতিয়া ওপৰলৈ উঠি আছো গতিকে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ম'ষ্ট বিলাভেদ (আটাইতকৈ মৰমৰ) পিতা হয়। তেওঁতকৈ মিঠা বস্তু কি হয়? আত্মাই সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাকহে স্মৰণ নকৰে জানো। সকলো আত্মাৰে পিতা হয়, তেওঁতকৈ মিঠা বস্তু এই জগতত অন্য একোৱে হ'ব নোৱাৰে। ইমান অনেক সন্তান আছে, স্মৃতিত আনিবলৈ কিমান সময় লাগে? চেকেণ্ড। বাৰু, গোটেই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? সেয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত অৰ্থ সহিত আছে। যেনেকৈ কোনোৱে ড্ৰামা চাই আহিলে যদি কোনোবাই সোধে ড্ৰামা স্মৃতিত আছেনে? হয় বুলি কোৱাৰ লগে-লগে সকলো বুদ্ধিত আহি যায়, আৰম্ভণিৰ পৰা অন্তিমলৈকে। বাকী সেয়া বৰ্ণনা কৰি শুনাওঁতে সময় লাগিব। বাবা হৈছে বেহদৰ বাবা, তেওঁক স্মৰণ কৰিলেই 21 জন্মৰ সুখ সন্মুখত আহি যায়। পিতাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। চেকেণ্ডত পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ সন্তানসকলৰ সন্মুখত আহি যায়। সন্তান জন্মিল, পিতাই জানে যে উত্তৰাধিকাৰী জন্মিল। সকলো সম্পত্তি স্মৃতিলৈ আহি যাব। তোমালোকো ভিন্ন-ভিন্ন সন্তান, ভিন্ন-ভিন্ন উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নহয়নে। ভিন্নতাৰে স্মৰণ কৰা। আমি বেহদৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰী। সত্যযুগত এটি সন্তানে হয়। সেই এটি সন্তানেই সকলো সম্পত্তিৰ মালিক হ'ব। সন্তানসকলে পিতাক পালে আৰু বিশ্বৰ মালিক হ'ল, চেকেণ্ডত। সময় নালাগে। পিতাই কয় তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। ফিমেল (নাৰী) বুলি নাভাবিবা। আত্মাটো শিশু নহয় জানো। পিতাই কয় - মোৰ সকলো সন্তানেই স্মৃতিলৈ আহে। আত্মা সকলো ভাই-ভাই হয়। যি ধৰ্মাৱলম্বীয়েই নাহক, তেওঁলোকে কয় সকলো ধৰ্মাৱলম্বীয়ে ভাই-ভাই হয়। কিন্তু বুজি নাপায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি বাবাৰ অতি মৰমৰ সন্তান। পিতাৰ পৰা বেহদৰ পুৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় পাম। কেনেকৈ ল'বা? সেয়াও চেকেণ্ডত তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ আহি যায়। আমি সত্ৰোপধান আছিলো আকৌ তমোপধান হ'লোঁ, এতিয়া পুনৰ সত্ৰোপধান হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা যে বাবাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ সুখৰ অধিকাৰ ল'ব লাগে।

পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি বুজা। দেহতো হৈছে বিনাশী। আত্মাইহে শৰীৰ এৰি গুচি যায়। আকৌ অন্য নতুন শৰীৰ গৰ্ভত গৈ ধাৰণ কৰে। পুতলা যেতিয়া তৈয়াৰ হয় আত্মা তেতিয়া তাত প্ৰৱেশ কৰে। কিন্তু সেয়াতো ৰাৱণৰ বশীভূত। বিকাৰৰ বশীভূত হৈ জেললৈ যায়। তাততো ৰাৱণ নাথাকে, দুখৰ কথাই নাই। যেতিয়া বৃদ্ধ হয় তেতিয়া জ্ঞাত হৈ যায় - এতিয়া এই শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য শৰীৰত গৈ প্ৰৱেশ কৰিম। তাততো ভয়ৰ কোনো কথাই নাথাকে। ইয়াত কিমান ভয় কৰে। তাত নিৰ্ভয় হৈ থাকে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক অপাৰ সুখলৈ লৈ যায়। সত্যযুগত হৈছে অপাৰ সুখ, কলিযুগত হৈছে অপাৰ দুখ সেই কাৰণে ইয়াক দুখধাম বুলি কোৱা হয়। পিতাইতো কোনো কষ্ট নিদিয়ে। লাগিলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকা, সন্তানৰ চক্কাল কৰা, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা। গুৰু গোঁসাই সকলোকে এৰি দিয়া। মইতো সকলো গুৰুতকৈ জেষ্ঠ। সেয়া সকলো মোৰ ৰচনা। মোৰ বাহিৰে অন্য কাকো পতিত-পাৱন বুলি কোৱা নহয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰক জানো পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হ'ব? নহয়। দেৱতাসকলকো ক'ব নোৱাৰা মোৰ বাহিৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে গংগাক পতিত-পাৱনী বুলি ক'বানে? এই পানীৰ নদীবোৰতো সদায় বৈয়ে থাকে। গংগা, ব্ৰহ্মপুত্ৰ আদিও বৈ থাকে। ইয়াততো স্নান কৰিয়েই থাকে। বৰষুণ হ'লে বানপানী হৈ যায়। এয়াও দুখ নহ'ল জানো। বহুত দুখ, বানপানীত চোৱা কিমান মনুষ্য মৰি গ'ল। সত্যযুগত দুখৰ কথাই নাথাকে, জীৱ-জন্তুৰো দুখ নহয়, সিহঁতৰো অকাল মৃত্যু নহয়। এই ড্ৰামাখনেই এনেকৈ ৰচা আছে। ভক্তিত গায়ন কৰে - বাবা, আপুনি যেতিয়া আহিব তেতিয়া মই আপোনাৰ হৈ যাম। তেওঁতো আহে নহয় জানো। দুখধামৰ অন্ত আৰু সুখধামৰ আদিৰ মাজৰ সময়খিনিতে আহিব, কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে। সৃষ্টিৰ আয়ুস কিমান, এয়াও নাজানে। পিতাই কিমান সহজকৈ শুনায়। আগতে তোমালোকে জানিছিলো জানো যে সৃষ্টি চক্ৰৰ আয়ুস 5 হাজাৰ বছৰ? তেওঁলোকেতো লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া পিতাই বুজাইছে প্ৰতিটো যুগ 1250 বছৰৰ হয়। স্বস্তিকাত পুৰা 4 ভাগ দেখুৱায়। অলপো হীনডেটি নহয়। বিবেকেও কয় একুৰেট (সঠিক) হিচাব হ'ব লাগে। পুৰীতো চাউলৰ ভোগ আগবঢ়ায়, তেতিয়া পুৰা 4 ভাগ নিজে নিজেই হৈ যায় - এনেকুৱা যুক্তি ৰচা আছে। তাত চাউল বহুত খায়। জগন্নাথ বুলি কোৱা বা শ্ৰীনাথ বুলি কোৱা কথা একেটাই। দুয়োকে কলা বৰণীয়া দেখুৱায়। শ্ৰীনাথৰ মন্দিৰত ঘিউৰ ভাঙাৰ থাকে। সকলো ঘিউত ৰন্ধা ভাল-ভাল বস্তু পোৱা যায়। বাহিৰত দোকান লাগি যায়। কিমান ভোগ লগোৱা হয় চাগৈ। সকলো যাত্ৰী গৈ দোকানীৰ পৰা লৈ লয়। জগন্নাথত কেৱল চাউলেই চাউল। তেওঁ হৈছে জগতৰ নাথ, তেওঁ হৈছে শ্ৰীনাথ। সুখধাম আৰু দুখধামক দেখুৱায়। শ্ৰীনাথ সুখধামৰ আছিল, তেওঁ দুখধামৰ। কলাতো এই সময়ত হৈ গৈছে - কাম চিতাত উঠি। জগন্নাথক কেৱল চাউলৰ ভোগ লগায়। এওঁক দুখীয়া, তেওঁক চহকী ৰূপত দেখুৱায়। এজন পিতাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। ভক্তিক কোৱা হয় অজ্ঞান, ভক্তিৰ পৰা একো পোৱা নাযায়। তাত কেৱল গুৰু লোকৰ আমদানী বহুত হয়, বুদ্ধিয়ক হ'লে, তেওঁলোকৰ পৰা কোনোৱাই শিকিলে তেতিয়া তেওঁ ক'ব এওঁ মোৰ গুৰু। তেওঁ মোক এইটো শিকালে। সেই সকলোবোৰ হৈছে দৈহিক, জন্ম লওঁতা।

এতিয়া তোমালোকৰ লগত কোন আছে? বিচিত্ৰ পিতা। তেওঁ কয় এইটো মোৰ শৰীৰ নহয়। এইটো তোমালোকৰ দাদাৰ (ককাৰ) শৰীৰ, যিয়ে পুৰা 84 জন্ম ল'লে, এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তত মই প্ৰৱেশ কৰোঁ, তোমালোকক সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ, এওঁক গোমুখ বুলিও কয়। গোমুখলৈ কিমান দূৰ-দূৰণিৰ পৰা আহে। ইয়াতো গোমুখ আছে। পাহাৰৰ পৰা পানীতো নিশ্চয় বৈ আহিব। কুঁৱাটো নিতৌ পানী পাহাৰৰ পৰা আহে, সেয়া কেতিয়াও বন্ধ নহয়। পানী আহিয়েই থাকে। ক'ববাৰ পৰা নলা ওলালে তাকে গংগা জল বুলি কৈ দিব। তাত গৈ স্নান কৰে। গংগা জল বুলি ভাবে কিন্তু এই পানীৰে পতিতৰ পৰা পাৱন হ'ব জানো। পিতাই কয় - পতিত পাৱন মই হওঁ, হে আত্মাসকল, মামেকম স্মৰণ কৰা। দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব। পিতাই তোমালোকক জন্ম-জন্মান্তৰ পাপৰ পৰা মুক্ত কৰে। এই সময়ততো জগতত সকলোৱে পাপ কৰি থাকে, কৰ্মভোগ আছে নহয় জানো। আগৰ জন্মত পাপ কৰিছে, 63 জন্মৰ হিচাব-নিকাচ আছে। অলপ-অলপ কলা কমি যায়। যেনেকৈ চন্দ্ৰমাৰ কলা কম হৈ নাযায় জানো। এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ দিন-ৰাতি। এতিয়া গোটেই সৃষ্টিত, তাৰ ভিতৰতো বিশেষকৈ ভাৰতত ৰাহুৰ দশা চলি আছে। ৰাহুৰ গ্ৰহণ লাগি আছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল শ্যামৰ পৰা সুন্দৰ হৈ আছা সেই কাৰণে কৃষ্ণকো শ্যাম-সুন্দৰ বুলি কয়। সঁচাকৈয়ে কলা বৰণীয়া কৰি দিয়ে। কাম চিতাত উঠিছে তাৰ চিহ্ন দেখুৱাই দিছে। কিন্তু মনুষ্যৰ বুদ্ধি একেবাৰে নচলে। এজনক কলা, আনজনক বগা কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে বগা (পবিত্ৰ) হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। সত্যোপধান হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিলে তেতিয়াহে হ'বগৈ, ইয়াত কষ্টৰ কোনো কথা নাই। এই জ্ঞান এতিয়া তোমালোকে শুনা পুনৰ প্ৰায় লোপ হৈ যাব। যদিও গীতা পঢ়ি শুনাৰ কিন্তু এই জ্ঞানটো শুনাৰ নোৱাৰে। সেয়া হ'ল ভক্তিৰ মাৰ্গৰ কিতাপ। ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে বহুত সামগ্ৰী আছে, বহুত শাস্ত্ৰ আছে, কোনোবাই কিবা পঢ়ে, কোনোবাই কিবা কৰে। ৰামৰ মন্দিৰলৈও যায়, ৰামকো ক'লা কৰি দিছে। বিচাৰ কৰিব লাগে যে ক'লা বৰণীয়া কিয় কৰে? কলিকতাৰ কালীও আছে, মা-মা বুলি কৈ হায়ৰাণ হৈ পৰে, সকলোতকৈ ক'লা তেওঁ হয় আৰু বহুত ভয়ানক দেখুৱায়। তেওঁক আকৌ মাতা

বুলি কয়। তোমালোকৰ এয়া জ্ঞান বাণ, জ্ঞান কটাৰী আদি আছে। গতিকে তেওঁলোকে আকৌ অস্ত্ৰ দি দিলে। বাস্তৱত কালীৰ আগত প্ৰথমে মনুষ্যক বলি দিছিল। এতিয়া চৰকাৰে বন্ধ কৰি দিছে। আগতে সিদ্ধুত দেৱীৰ মন্দিৰ নাছিল। যেতিয়া বোমা ফুটিছিল তেতিয়া এজন ব্ৰাহ্মণে কৈছিল কালীৰে মোক কৈছে - মোৰ মন্দিৰ নাই, সোনকালে বনোৱা, নহ'লে আৰু বোমা ফুটিব। বচ, বহুত টকা একগোট হৈ গ'ল, মন্দিৰ নিৰ্মাণ হৈ গ'ল। এতিয়া চোৱা বহুত মন্দিৰ আছে। কিমান ঠাইত দিগভ্ৰান্ত হৈ ঘূৰি ফুৰে। পিতাই তোমালোকক এই সকলো কথাৰ পৰা মুক্ত কৰিবলৈ বুজায়, কাৰো গ্লানি নকৰে। পিতাই ডামাৰ বিষয়ে বুজায়। এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ৰচি থোৱা আছে। যিবোৰ তোমালোকে দেখিছা সেয়া আকৌ হ'ব। যি বস্তু নাই সেয়া তৈয়াৰ কৰা হয়। তোমালোকে বুজি পালা যে আমাৰ ৰাজ্য আছিল, সেয়া আমি হেৰুৱালোঁ। এতিয়া পুনৰ পিতাই কয় - সন্তানসকল, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ হ'লে পুৰুষাৰ্থ কৰা। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে বহুত কথা শুনি আহিছা। অমৰকথা শুনিলা পিছে কোনোবা অমৰ হ'লানে? কোনোবাই জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পালেনে? এয়া পিতাই বহি বুজায়। এই দুচকুৰে কোনো ইভিল (বেয়া) নাচাবা। চিভিল আইৰে (পবিত্ৰ দৃষ্টিৰে) চোৱা, ক্ৰিমিনেল (আসুৰি) দৃষ্টিৰে নহয়। এই পুৰণি সৃষ্টিক নাচাবা। এয়াতো বিনাশ হৈ যাব। পিতাই কয় - মিঠা-মিঠা সন্তানসকল, মই তোমালোকক ৰাজ্য দি যাওঁ 21 জন্মৰ কাৰণে। তাত আৰু কাৰোৰে ৰাজ্য নাথাকে। দুখৰ নাম নাই, তোমালোক বহুত সুখী আৰু ধনৱান হোৱা। ইয়াততো মনুষ্য কিমান ভোকত মৰে। তাততো গোটেই বিশ্বত তোমালোকে ৰাজ্য কৰা। কিমান কম মাটিৰ প্ৰয়োজন হয়। সৰু বাগিচা পাছত বৃদ্ধি হৈ-হৈ কলিয়ুগৰ অন্তিমলৈ কিমান বিশাল হৈ যায় আৰু 5 বিকাৰৰ প্ৰৱেশতাৰ কাৰণে সেয়া কাঁহিটৰ জংঘল হৈ যায়। পিতাই কয় - কাম হৈছে মহাশক্ৰ ইয়াৰ বাবে তোমালোকে আদি, মধ্য, অন্ত দুখ পোৱা। জ্ঞান আৰু ভক্তিকো এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা। বিনাশ সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে, সেয়েহে এতিয়া শীঘ্ৰতাৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নহ'লে পাপ ভস্ম নহ'ব। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে পাপ খণ্ডন হ'ব। পতিত-পাৱন এজনেই পিতা। কল্পৰ আগতে যিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল তেওঁ কৰিয়ে দেখুৱাব। ঠাণ্ডা হৈ নাযাবা। এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কাৰো স্মৰণ নকৰিবা। সকলো হৈছে দুখ দিওঁতা। যি সৰ্বদা সুখ দিওঁতা হয়, তেওঁক স্মৃতিত ৰাখা, এই ক্ষেত্ৰত অৱহেলা নকৰিবা। যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে পাৱন কেনেকৈ হ'বা? ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) এই দুচকুৰে ইভিল (বেয়া) চাব নালাগে। পিতাই জ্ঞানৰ যি তৃতীয় নেত্ৰ দিছে, সেই চিভিল (পবিত্ৰ) নেত্ৰৰেহে চাব লাগে। সত্যপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।

(2) গৃহস্থ জীৱন চম্ভালিও মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। অৱস্থা এনেকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে যাতে অন্তিম কালত এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য একোৱেই স্মৃতিলৈ নাহে।

বৰদান: এটেনশ্বন (মনোযোগ) আৰু চেকিঙৰ (পৰীক্ষণৰ) দ্বাৰা স্ব-সেৱা কৰোঁতা সম্পন্ন আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱা স্ব-সেৱা অৰ্থাৎ সম্পন্ন আৰু সম্পূৰ্ণ হ'বৰ বাবে নিজৰ ওপৰত সৰ্বদা মনোযোগ দিয়া। পঢ়াৰ মুখ্য বিষয়ত নিজকে পাছ উইথ্ অনাৰ (সন্মানসহ বিজয়ী) কৰি তোলা। জ্ঞান স্বৰূপ, স্মৃতি স্বৰূপ আৰু ধাৰণা স্বৰূপ হোৱা - এই স্ব-সেৱা সৰ্বদা বুদ্ধিত থাকিলে তেতিয়া এই সেৱাই স্বতঃ তোমালোকৰ সম্পন্ন স্বৰূপৰ দ্বাৰা বহুতৰে সেৱা কৰাই থাকিব কিন্তু ইয়াৰ বিধি হৈছে - এটেনশ্বন (মনোযোগ) আৰু চেকিঙ (পৰীক্ষণ)। নিজৰ চেকিং কৰা - অন্যৰ নহয়।

স্লোগান: বেছিকৈ কথা ক'লে মগজুৰ শক্তি কম হৈ যায় সেয়েহে শ্বৰ্ট (চমুকৈ) আৰু শ্বুইট (মিঠাকৈ) কোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!